

KONSTENS TIPS

Maya Eizin Öijer på Andréhn-Schiptjenko

ANDERS OLOFSSON · 30 MARS 2012

MAYA EIZIN ÖIJER, TIDLÖS-TIMELESS, 2012 (DETALJ)

Det har sina sidor att vara pionjär. Man tvingas under lång tid att förhålla sig till det faktum att inte många vet vad man sysslar med. Om man har lyckan med sig blir man till sist geniförklarad. Så ökar publikens krav, tills dess man blir upphunnen av omvärldens förväntningar. Och plötsligt väcker inget som man gör längre särskilt stor uppmärksamhet. Maya Eizin Öijer har kanske känt denna förbannelse flåsa henne i nacken. Under det sena 80-talet lyftes hon fram i konscenens absoluta mitt som en av de nya "postmoderna" konstnärerna. I mångt och mycket var detta en effekt av den teknik hon använde sig av, där symboler och andra bildelement från olika tider och stilar smältes samman i raffinerat utförda digitala montage. Själv har jag alltid tyckt detta var att underskatta henne som

konstnär. Hon är minst av allt någon supercool mediejonglör, som lånar ut sina verk som illustrationer till konstfilosofiska teoretiker. Hennes återhållna uttryck har mer att göra med känsloläget i den asiatiska konsten, där starka känslor tuktas i en stram dräkt. För det bubblar och glöder i den eizinska grytan, det är uppenbart.

Nu har hon emellertid gjort det enda rätta, och satt spaden i marken där hon står. Och vad är det hon funnit? Inget mer eller mindre än de egna rötterna, spåren av ett konstnärskap innan konstetablissemangen älskat ihjäl det. I ett nafs sänker hon garden, och släpper betrakten in på livet. Hennes nya utställning tecknar en snörrät linje mellan de sofistikerade digitala montagen och ett betydligt ruffigare, streetart-inspirerad stil. Flera av bilderna har paralleller i digitala förlagor eller 1700-talets *kleinkunst*. Döden, kärleken, lidelsen och lusten är goda grannar som möts på existensens gårdsfest med oljefärgen och de feta märkpennorna i högsta hugg. Maya Eizin Öijer kastar sig över de ibland

ganska brutala vanitasmotiven med stor energi, något som trängt in i varenda linje hon tecknar på duken. Det är ingen konstnär som nöjd och belåten lutar sig tillbaka i full tillit på att den egna hantverksskickligheten skall rädda skivan, utan en hungrig skapande själ på jakt efter ett uttryck som bränner, som berör och gör skillnad. Man kippar efter andan, tacksam över denna stimulerande rockad.

Adress: Hudiksvallsgatan 8, Stockholm

Utställningen pågår under perioden 29/3 – 6/5

Anders Olofsson (text), Andréhn-Schiptjenko (foto)